

Nr 62.

Av herr Hult, om utarbetande och framläggande av förslag till ändring i gällande skattelagars bestämmelser angående vem utskylder av fast egendom på landet skola påföras.

Genom bestämmelsen i gällande skattelagar, att ägare eller brukare av fast egendom på landet är skyldig att erlægga på fastighet belöpande utskylder, har en betydlig olägenhet, för att ej säga orättvisa, uppstått i det fall, att jordägaren utarrenderat fastighet till sitt hela skattetal, men i en särskild punkt i kontraktet förbehållit sig avkomsten av egendomens skog, som i allmänhet, då sådant undantag göres, utgör fastighetens huvudsakliga värde.

Särskilt från de delar av landet, som kunna betecknas såsom skogsorter, t. ex. Norrland och Dalarne, hava klagomål förnummits beträffande verkningarna av detta lagstadgande, och vid sistlidet års riksdag hemställdes uti en motion (Andra kammaren nr 25) om sådan ändring i den s. k. norrländska arrendelagen, att »jordägaren skall vara arrendatorn ansvarig för utskylder, som det enligt kommunallagarna åligger arrendator att gälda till det allmänna».

Som synes går detta yrkande ut på att jordägaren under alla förhållanden skall ansvara för fastighetens utskylder, då man däremot i skattelagarna utgått från att innehavaren, brukaren eller med andra ord den som tager egendomens avkastning också skall betala skatten.

Utgående från det riktiga i denna princip, torde man emellertid nödgas erkänna nödvändigheten av ett sådant förfarande vid debitering av skatten, att den verkliga innehavaren bliver påförd utskylderna. Men så sker ej vid sådan upplåtelse, där jordägaren antingen upplåter jordbruket till arrendator och själv behåller skogen eller ock upplåter jordbruket till en och skogen till en annan. Den som blir skriven för skatte- eller hemmantalet blir också påförd skatten, och detta förhållande kan ej ändras förr än möjlighet beredes till ett skiljande av de

olika värdena, så att vid debitering av skatten den verkliga innehavaren må kunna debiteras.

En sådan anordning betingas av två skäl, dels hänsyn till den som arrenderar skattetalet, vilken i verkligheten måhända icke åtnjuter avkomsten av annat än fastighetens lilla jordbruk med möjligen någon betesrätt på skogen, då däremot skogsmarken med ståndsog, som i regel representerar den större delen av taxeringsvärdet, är undantagen från hans nyttjande, dels ock hänsyn till kommunen, som vid arrendators oförmåga att betala sålunda går miste om icke alienast vad som enligt skattelagarna rätteligen åligger honom att betala, utan även det som enligt samma lagar borde betalas av innehavaren av återstående delen av egendomen.

Att detta är ett missförhållande som om möjligt bör rättas synes mig uppenbart.

Beträffande sättet härför har jag tänkt mig en ändring i skattelagarna i så måtto, att vid taxering av fast egendom på landet i taxeringslängden skiljes mellan skogsmarkens och skogens värde å ena sidan och å den andra värdet av egendomen i övrigt.

Härigenom uppstår icke något mera arbete för taxeringsnämnderna, ty då värdet alltid beräknas på detta sätt, är det en lätt sak att var för sig införa siffrorna i längden.

På grund av vad jag sålunda anfört, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till ändring av skattelagarna i sådan riktning, att utskylder och onera, som utgå av fast egendom på landet måtte kunna påföras den verkliga innehavaren av fastighet, respektive fastighetsdel eller skogsområde, antingen genom skiljande av taxeringsvärdet på fastighets skogsmark och skog, å ena, och fastigheten i övrigt, å andra sidan, eller ock på annat lämpligt sätt.

Stockholm den 26 januari 1913.

Adam Hult.
